

Súgja Hang

A GRIMM ÉVE

*Az éj partján egy mágus áll, az ajka vörös forradás,
 a keze fa, a lába fa, a szeme búzavirág, egy szögön lóg,
 ő a grimm, ő tudja minden mese titkát, a halálos szarv döféseit
 és a sóhajok kamráját, kísértetek tigris-fogát, fején fekete,
 kétpúpú kalap, tányérsapkáján szárnyas kerék, dübög a padló,
 bakterlámpa derengő pirosán gázol át az éjjeli katonavonat,
 ágyúcsövek az égi sarlóra mutatnak, ablakdeszkán sötétülök,
 nyolc éves vagyok, novemberben már kilenc, megalkotom a grimm
 mohazöld birodalmát, kék palástom száll, fapisztolyomat rásütöm
 a mozsárból kikelő banditára, ahogy közeledik és karomszerű
 ujjával lerántja a rózsaszín homály abroszát; almaillat,
 lisztesládák egérszaga orromban, mikor futok a sínek között,
 a grimm éve ez, mindenható képzelgéseimé, a mágusnak még
 minden kezére áll, fúr és farag apámként, könyvekben alszik,
 föltámaszthatom tetszésem szerint, mindent magmagyaráz
 és árnyékba borít, a drótkerítésre fagyott ingek karját
 kitépi dühében és fogcsikorgatva borotválkozik, a kőhídon
 sírdogáló szél menyasszonyruhájára egy pillantást se vet,
 ki ez a grimm? a botja kampós, a kaszája peng, a süvege
 cukros hótól csillogó, aranykarikán csörögnek szakállas kulcsai,
 gúászkeretes körmeivel sertésfület vakargat.*

A DIÓ ÉVE

*Ősztől ősziig, akár egy dióban, házam volt a Hang,
 micsoda év! s a pillanat helyszínei, mint most a Csaba
 lépcső, befogadtak; megállok, hol a Ráth György utca keersztben
 fut s a novemberi köd gubancos sávjai fölött villogó égen
 átszáll a darvak örökös V-je, falvédőről másolt emberszív-
 szomorító szépség-vigasz — kuncogó sár a cipőmon,
 kétoldalt ólmos harmattól megmerevedett sárga fű,
 fejemben szertelovagló köpenyek, botok, papircsákók,
 hát mi kellett nekem? a forgatás és fércelés, mire?
 a visszatérés, honnan újra meg újra elrugaszodom,
 mintha lehetne más variáció, kevesebb szégyen és több
 melegség a leszakadt ól-szürkületben, virrad vagy alkonyodik;
 a jajgatás értelme mire jó? elpattan a szappangolyó,
 hogy észre sem veszed, kifoszt az idő, bezsebel, levág —
 itt ez a dió, négy égtájra néz négy személy,*

dimenziókat följánl — talán még ma is eldöntetlen
és van szavad, mint a kőd rongyain túl kiáltozóknak,
összekuszált vadon éjéből kitörni ne remélj . . . Kabátom
gallérját nyakamra gyűröm, talpak döngetik kívülről
a papírhéjú diót, tenyerek tapasztják bentről hasadozó falát.

A 88-AS ÉVRE

Nincs mit tenni, ha meg kell lenni, ha eljő, és eljő,
remélem, eljő; még itt megy gondolatom az éji őszben,
megy és kirojtozza előre, bebojtozza vakon a jövő évet,
ráfirkál, úgy tesz, mintha . . .
. . . és bandukolnak szemben ismét házak közé szakadt ürességek,
visznek cipőim vásári havazásban, jönnek velem szemlelhúnyva
kirángatott esők, sebesült katonavonatok, hóalakok,
halálok; előre mind, a ruhátlanul vacogó parkon most
egy házsor átlöködik, a sírás utána löködik, a hold,
a sarki közért drótkosarai fejünkre borulnak, vivát!
kiszabadul alóluk, leng a haj, csupa tömjénfüst-haj, sóhaj,
ó jaj, kifakad a nevetéstől oldalam, szájsötét rés a reggel,
bódultan egy iszákos szellem betekint; rajta, kis
antracitkörmű ragadozóim — ripők álom ugrál tagjaiban,
táncosa vagyok, lotykosa, kutyahájú hajcsár igazgatja
nyelves ostorával lépteimet, komisz úr,
szakálla veres, inge mosókék és alvadtvérben bokázik,
bizony beázik, lesz heterogén a „jövő” — ráírom falára
a könnyek tavát is, kiáltásaimat, hogy vissza!
gyertyafényben a kásás föld, a hon, a vadon, a dobra vont bőr;
csupa törmelék minden, de hova vissza, hova? jó, megy, előre, jó —

A SZÁZADIK

Kabbalista ha lennék, forognának szemgolyóim tüzesen,
íme, az elme pythagoraszai ideáinak közelébe eveztem;
regényhős ha lennék, a gatyás gyereknek drámai gögben
vissza-mutatnám e századik verset kutató tekintetemet;
prédikátor ha lennék . . . — már elég,
a csűrés-csavarás csak avégett, hogy a forma meglegyen,
mert nincs más kenyerem
és a Hang, ha volt, ha van, mi mást súgthatna, mi mást?
a sétalovaglásokot,
mikor kettészelt lovon vagy más tökéletes paripán ülünk,
ahogy indultam; betyárkalapom karimájára
pereg a csillagok szűrős pora és a mérgezett eső;
hajdanába-danába, ha jött a vihar, a kutya csörgette
láncát s mikor sárga tengerré lőn az udvar,

*Az esőcseppek akkora buborékokat vetettek mint egy tyúktojás,
és bibliai körték zuhantak húsosan a tetőcserepekre,
hallani, mindent hallok, a vasfazékban fűtyörésző víz nótáját,
nincs búcsú, nincs befejezés, abba se hagyom, pörög a gömb —
ujjam hegyén, ha kell, ha akarom, ha tudom;
vagy csak állok előre dőlve ama kezdeti ricsajban, és ázott
pokrócok kutyaszaga facsarja orrom, hőkölök és hallgatózom.*

A KONOK KÖVETŐ

*Csak könnyedén, szólok, és könnyűségem a cet hátán megálló
üveggolyóban arcára ismer, bakancsa ólom.
Jöjjön most ide az a sirály, az a konok követő*

*(Athén felé menet láttam, kísérte a hajót,
a légáramlatok emberszemmel láthatatlan útjain vígan
vitorlázott, fölényes szépségben figyelt) —
jöjjön és szorítson csőrébe egy zöld zabszálát
s tovább.*

*Talán a röptünk nem húz már soha tündérvonalat
és angyali tökélytől is fokhagymás ez az orr,
talán . . . Könnyedén! Ahogy a sirály. S a kikötőbe ne.
Különben csend van, magjáig látni.*

*Fényes és sima, kicsi, névtelen hangok alszanak lenn és fönn.
Egy démon jön erre, egy deszkaház keréken, kés vicsorog,
bohócok még, boltosok és tolvajok, kikalapált szörnyek,
az egész spirális menet piros lábasokkal, rongyos cihákkal árad,
a víz s az ég metszésvonala vezet, mint amikor átkulcsol szerelmem
és szabaddá ölel; gyere, sirály, jön, nézi a hajót
— látom a hajót, türkiz utat hasít; „emelni lábat”;
csak könnyedén, akárhova még; tili-ó, tili-ű; ólombakancs.*

(1987)